

[Alvilda Larsen.]

sorg for alders- og invaliderentyndere, den siger nej til alt det, der kunne skabe tryghed, og den siger ja til det, der beforder utrygheden og skaber frygten, og som undergraver vore hjem. Det er denne politik, man giver sin tilslutning. Det er regeringens politik i dag, og for at skjule, for at dække og retfærdiggøre denne antinationale politik fremkalder man antikommunismen, sådan som det er sket så mange gange før i historien.

Mod diktaturet, siger man, det er det, vi frygter; for friheden, det er den, vi vil værne, det er den, der betyder alt for os. Man siger det, til trods for at man ved, at frihedens indhold ikke betyder det samme for hver og een af os. Friheden til at protestere mod det, der sker i dag, hvordan har det været med den? Vi har mødt en ensretning af radio og presse som ingesinde før. Frihed, ja, den har vi set hos de blade og bladkoncerner, hvis aktionærer har frihed til at være opinionsdannende og bestemmende. Frihed til at gå arbejdsløse har vi også, og vi har også frihed til at klippe kuponer og tjene penge uden at bestille noget i dette land. Der er frihed til at køre på cykle, ja, og der er frihed til at køre i dollargrin. Der er frihed til at bo i villaer på 20 værelser, og der er frihed til at være boligløse. Der er frihed til at undvære, når lønnen ikke strækker til, og der er frihed til at leve i luksus og velvære. Gå ud, ærede medlemmer, til de arbejdsløse, til dem, der ingen lejlighed har, de boligløse, gå ud til de gamle og syge, gå ud til alle dem, der tynges under voldsomme økonomiske byrder og fører en hård kamp hver dag for at skaffe det nødvendige, gå ud til dem, og De vil se, at frihed for dem er noget andet end friheden for de rige. Der er ikke samme frihed for den fattige som for den rige. Talen om frihed som det afgørende, som det fundamentale, er humbug og svindel, der kun tjener deres interesser, hvis frihed bliver beskåret i selv samme øjeblik, frihedsbegrebet bliver ens for alle. Det er de umistelige demokratiske frihedsrettigheder, det gælder i dag. Ja, det var værn for dem, den norske udenrigsminister skulle snakke med den engelske udenrigsminister om fornylig. Sammen med ham var i Londen også den tyrkiske udenrigsminister for at tale om værn for de umistelige demokratiske rettigheder, men vel næppe for Tyrkiets ved-

kommende. Det bliver ikke let for socialdemokratiske ledere efter tilslutningen til Atlantpagten at komme ud i den danske offentlighed, billedlig talt arm i arm med rigmændene og arbejdsgiverne i USA, ud til de danske arbejdere, forkyndende, at det er frihed og velstand for dem, de vil.

Langt, langt bredere kredse end arbejderne i vort land befinder sig i Atlantpagtmodstandernes rækker, og jeg er overbevist om, at de vil vokse. De vil måske finde deres egne midler og veje til at give udtryk for deres freds vilje. Skulle rigsdagen, trods de advarsler, det ikke har manglet på, nu alligevel slutte sig til den blok, der ikke er en styrkelse, men en opgiven af freden, da vil fredens virkelige forkæmper og forsvarere skabe den fredsfront, den fredsbevægelse, som engang tidligere i vor historie, nemlig under besættelsen, fik fremtvunget en anden politik. Jeg siger nej til Atlantpagten, og jeg sætter min lid til de hundredtusinder, der vil slutte op om fredsbevægelsen her i landet. Jeg sætter min lid til den i håb om — ja jeg ved det —, at de, som engang før, igen vil komme til at placere Danmark i folkenes fredslejr.

Poul Hansen (Kalundborg): Jeg kan fuldt ud tilslutte mig, hvad mit partis ordfører, det ærede medlem hr. Bomholt, har sagt om selve forslaget om tilslutning til Atlantpagten. Det er også min opfattelse, at som situationen er i verden og for vort land, er der, efter at de nordiske forhandlinger endte uden resultat, intet andet at gøre end at gå med i det vestlige demokratiske samarbejde. Trods de betænkeligheder, der kan fremføres, og som er blevet fremført, vil jeg alligevel mene, at det er denne vej, der byder os det største mål af sikkerhed, og jeg har den opfattelse, at vi kan træffe det valg, som vi her skal træffe, med god samvittighed. Danmark har gjort sin indsats i De Forenede Nationer, vi har arbejdet ærligt for at skabe fred og afspænding i verden. Det er ikke fra os, uroen og spændingen rundt omkring er opstået.

Når man nu fra kommunistisk side angriber så voldsomt de kræfter og partier, som søger denne løsning på vort sikkerhedsproblem, er det efter min mening et angreb, som savner enhver berettigelse, især når det fremføres netop fra den kant. Vi her i